

klaard. Na drie uur kwam er een melding dat er een autobrand was in Rotterdam-Zuid. Het was de auto die hem had aangereden. Dat wijst op een criminele aanslag. Ze hebben nog niemand aan kunnen houden, maar ze gaan ervan uit dat hij geliquideerd is.”

“Oh wat erg, sterven voor je werk. En dan sta je aan de goede kant van de maatschappij. Oh wat triest,” zei Maisha weemoedig.

Het was even een poosje stil aan de tafel. Ze moesten even laten bezinken wat er was gebeurd. Dat criminelen elkaar overhoopschoten, dat gebeurde regelmatig en dat was ook niet zo erg. Maar sterven voor je werk, dat was niet normaal en niet te accepteren.

“Tja ...echt erg.” Maisha en Roos dachten niet meer over zijn stopwoord ‘tja’ na.

“Maar wat ik nu ga vertellen, maakt het nog triester. Ik vind het echt triest omdat ik hem goed gekend heb. Maar voor jullie is het denk ik net zo erg ...want jullie kennen hem,” bracht hij uit.

Het werd stil. Maisha en Roos wisten niet wat er gebeurde.

“Nee, alsjeblieft, laat dat niet Tom zijn,” gilte Roos. Er waren meer mensen in het restaurant, die allemaal naar hen omkeken.

Roos sloeg de handen voor haar gezicht en begon zachtjes te huilen.

Maisha keek verbouwereerd naar Gerben.

“Dat meen je niet,” fluisterde Maisha. Ze zag dat alle mensen hen in de gaten hielden. Wat stom van Gerben omdat hier in de openbaarheid te vertellen. Hij had dat beter ergens anders kunnen doen, bedacht Maisha zich.

“Oh wat erg, die Tom, arme Tom. Ik heb hier geen woorden voor,” zei Maisha zachtjes. Ze keek naar Roos, die nog steeds snikte. Ze boog zich naar Roos toe en sloeg een arm om haar schouder.

“Rustig Roos, ik weet dat het erg is, heel triest allemaal, maar we zitten hier in een restaurant en alle mensen kijken naar ons,” fluisterde Maisha haar in het oor.

Roos keek op en keek boos naar Maisha. “Dat kan mij niets schelen, ze doen maar. Ze kunnen mijn verdriet niet voelen. Vermoord door tuig, klootzakken, het onderste schorem van de maatschappij, en ze lopen nog vrij rond. Ze hebben een lieve man vermoord die een vrouw en twee kinderen achterlaat, alleen omdat hij zijn werk deed. En waarom? Omdat die gasten meer geld willen hebben dan ze nodig hebben. Alleen maar voor eigen gewin. Geld, geld, geld, dat is de enige belangrijke factor bij dat tuig. En als ze gepakt worden, komen ze in de bak en zijn met, wat, vijftien jaar weer vrij? Met goed gedrag misschien wel met tien jaar. En Toms vrouw en kinderen zijn voor het leven getekend. Ze missen hun man en vader. En dat voor die verschrikkelijke drugs. Die menig mens meer kwaad doet dan goed. In wat voor maatschappij leven wij? De criminelen worden nog beter beschermd dan het gewone volk. Ze kunnen doen en laten wat ze willen,”

Diablo. Wij zaten achter jullie. Ik heb je nog gegroet, en ik heb je toen nog gecompimenteerd dat je een mooie vrouw was." Hij zag haar reactie. Ze was geschrokken en wist zich geen houding te geven.

"Ik kan aan je reactie zien dat je mij daar ook van kent. Geef het gewoon toe en we praten er dan even over. We kunnen het vast wel eens worden. Er hoeft niets ergs te gaan gebeuren als wij er fatsoenlijk over kunnen praten. Dus zeg het maar, wil je dit op een nette manier doen of moet er wat anders gaan gebeuren? Toe, ga zitten, en mag ik gebruik maken van deze stoel?" en hij wees naar de stoel tegenover haar.

"Eh, ja, ga maar zitten," hakkelde ze. Wat moest ze nu? Naar buiten proberen te rennen? Maar waar dan heen? En ze kwam toch niet langs hem. Hij zou haar wel tegenhouden. Het was of hij haar gedachten kon lezen.

"Ga nou gewoon zitten en haal geen domme dingen uit. Laten we gewoon een gesprek voeren, zonder het te laten escaleren. Dat is ook nergens voor nodig. Als je doet wat ik van je verlang, worden wij misschien nog wel vrienden. Dus je hebt mij gezien met Brian in het restaurant? Ik vraag mij af wat je allemaal gehoord hebt wat wij hebben besproken. Wil je mij dat vertellen?" vroeg hij op een indringende manier.

Wat moet ik zeggen, dacht Maisha nerveus. Ik heb gehoord over witwassen van geld, maar heb ook niet alles gehoord. Maar moet ik dat toegeven? Ben ik dan ten dode opgeschreven? Ze bleef even stil zonder zijn vraag te beantwoorden.

"Uit je zwijgen kan ik opmaken dat je hebt meegekregen wat wij hebben besproken," zei hij intimiderend.

"Eh ... ja ik was daar, dat klopt, maar ik heb eigenlijk niet op jullie gesprek gelet, ik was druk bezig met de mensen bij mij aan tafel."

Ze wilde niet vertellen dat het haar ouders waren.

"Dus ik heb eigenlijk niets meegekregen van jullie gesprek," zei ze nerveus.

"Waarom geloof ik dat niet helemaal? Omdat je veel te nerveus reageert. Als je niets had gehoord, kon je normaal reageren, of er geen vuiltje aan de lucht was. Maar ik ben ervan overtuigd dat je dingen hebt gehoord die je niet had moeten horen." Hij bleef haar indringend aankijken. Zij reageerde door haar ogen neer te slaan en in een andere richting te kijken.

"En omdat ik zeker weet dat je wat gehoord hebt wat je niet had moeten horen, zal ik daar wat mee moeten doen." Hij hield zich even stil om te kijken wat ze zou doen. Hij genoot van deze situatie. Hij genoot van de macht die hij had om mensen bang te maken. Hij wilde respect van die mensen door angst te creëren. Hij wilde dat ze zich aan zijn voeten wierpen en smeekten hun te ontzien. En vooral Maisha. Ze was dan wel nerveus, maar ze had iets waardoor hij dacht dat ze niet zo makkelijk te breken was. En ze was intelligent, daar was hij van overtuigd. Een leuke tegenstander, die misschien nog wel voor verrassingen kon zorgen. Maar hij zou het altijd winnen, zoals gewoonlijk.

achter de boom deed. Roos was verbaasd dat er binnen een seconde zo'n ommekeer was ontstaan bij haar vriendin.

"Maisha, wat is er? Vertel wat heb je gezien, wat deze consternatie te weegbrengt," vroeg Roos.

"Kom, we moeten hier vandaan, snel. Als ze ons zien is het niet best met ons. Kom, lopen, zo snel mogelijk naar huis." En Maisha begon te lopen met Roos achter zich aan. Roos dacht dat Maisha gek geworden was. Wat was er gebeurd? Wat kon Maisha zo van haar stuk brengen? Toen ze weer in Roos haar appartement waren, plofte Maisha in een stoel neer.

"Maisha, wat is er in godsnaam aan de hand? Wat heb je gezien?"

"Gerben liep naar een man op het terras, en weet je wie dat was?"

"Nee, hoe moet ik dat nou weten, en waarom maak jij je daar zo druk over?"

"Die man waar hij naar toe liep, dat was de spierbundel" zei Maisha vol afgrijzen.

"En wie is de spierbundel?"

"Dat is de compagnon, of lijfwacht, of wat dan ook van Patrick. Dat is de man die met Patrick in het restaurant was in Kaapstad. Die met die tatoeages en kille ogen. Ik werd toen ik in zijn ogen keek al bang."

"Dat meen je niet." Ze waren even stil om dit nieuws te verwerken.

"Dus jij zegt dat Gerben, onze Gerben, contacten heeft met het syndicaat van Patrick?" vroeg Roos.

"Ja, daar lijkt het wel op. Wat moet hij anders met die spierbundel?"

"Dat is een goeie vraag. Even alles op een rijtje zetten." Roos begon met de evaluatie.

"Jij hebt hem gezien in Kaapstad met Patrick. Daarna niet weer, tot nu. We hebben altijd contact gehad met Gerben en hij zou ons overal meehelpen, zei hij. Maar dat is dus waarschijnlijk niet zo. Misschien liep hij de hele tijd wel voor het syndicaat te spioneren. De smeerlap," reageerde Roos furieus. "Vandaar dat hij die Porsche heeft, hij wordt zeer goed betaald voor zijn informatie. Hij geeft alles door aan die smeerlappen."

Het was weer even stil. Ze wisten niet wat ze ervan moesten denken.

Maisha zat nog steeds verbouwereerd onderuitgezakt in de stoel en zei niets.

"Shit," schreeuwde Roos, "hij wist ook dat Tom bij de politie had gewerkt en voor ons accountantsbureau werkte. Zou hij dat ook aan hen hebben verteld? Dus het zou kunnen dat hij ervoor gezorgd heeft dat Tom werd vermoord." En weer was het stil.

"Maisha, zeg wat. Toe, verman je en help me denken," schreeuwde Roos.

"Ja, dat zou zomaar eens zo kunnen zijn," antwoordde Maisha zachtjes.

"Weet je wat dat inhoudt? Dat ze alles over ons weten. Dus lopen wij ook het gevaar om vermoord te worden. Shit, wat een klotenzooi."